

Malerisk opgør med Pænheden

Den danske billedkunstner Mie Mørkeberg arbejder med det figurative maleri, hvori hun sammenstiller det hverdagslige med groteske. Hun tager udgangspunkt i realistiske steder som f.eks. det private hjem eller det offentlige rum som en rådhusaal eller en banegård, men den realistiske ramme twistes altid med faretruende og fantasifuldt indhold.

Det ser man eksempelvis i en nærmest surreel `crime scene`, hvor en gigantisk fisk får sat en pistol for panden inde i et køkken, eller når en sort tornado farer igennem en mondæn dagligstue, så væggene slår revner.

Ekspressiv og farvestærk.

Man er ikke i tvivl om at det billedkunstneriske håndværk er højt prioriteret hos Mørkeberg, som mestrer et ekspressivt og farvestærkt formsprog, hvor der samtidig også er sans for de helt små detaljer. Motiverne er på én og samme tid figurativt genkendelige men også så kaotiske, at de ligger på grænsen til det abstrakte, som også fremdrives af hendes eksperimenterende tilgang til perspektivet. Mørkeberg veksler mellem forskellige maleteknikker i sine malerier, så hvor hun i nogle værker har en legende og vild malestil, har hun i andre en stil, der i højere grad er bygget op omkring linjen, og som kan være helt tegneserieagtig i udtrykket.

Ordnung muss (nicht) sein!

Interessen for kunstnerisk at undersøge de rum, som vi i dagligdagen færdes i, gennemsyrrer Mørkebergs motivkreds. Når hun vender blikket mod den private sfære og skildrer hjemmet, viser det sig ikke fra den pæne side. Det er ikke interiør maleri i traditionel forstand. De rum, som man ser i hendes malerier, befinder sig langt fra de boligskildringer, man ser på livstilsblogs, i boligmagasiner eller på Instagram, hvor strømlinede og kreativt udtænkte stuer, køkkener og soveværelser tager sig overlegent kontrolleret ud på glossy papir eller indhyllet i et smagfuldt fotofilter.

Hos Mørkeberg er hjemmet et sted, hvor kaosset har overtaget enhver kontrol og orden i tårne af opvask, bjerge af bøger og bunker af tøj. Hun udstiller rodet og det hverdagslige kaos, som vi alle kender, men som vi almindeligvis gør en dyd ud af at skjule for andre bag hjemmets fire vægge. Mørkebergs rum er ofte menneskeforladte, men de ophobede mængder af ting og sager beretter samtidig om en menneskelig tilstedeværelse.

Hjemlig uhygge

I nogle af Mørkebergs malerier, der skildrer den private sfære, får man fornemmelsen af, at hjemmet ikke er den trygge base, som det burde være. I det velkendte optræder der fremmedgørende elementer, som skaber en foruroligende stemning. Værelserne kan være befolket af mareridtsagtige figurer, der optræder som faretruende elementer i de hjemlige omgivelser.

Den østrigske psykoanalytiker Sigmund Freud havde en stor interesse for at undersøge denne underfundige stemning, som han formulerede som 'das Unheimliche', der betyder det 'uhjemlige'- det uhyggelige. Hans interesse udsprang af den dobbeltydighed, som ligger i det tyske ord 'heimlich'. Ordet betyder nemlig både 'hjemlig' og 'hemmelig' på én og samme tid. På den måde rummer ordet både det velkendte og hjemlige samtidigt med det skjulte og fortrængte. Denne 'uhjemlige' stemning må siges at være grundessensen i Mie Mørkebergs kunstneriske univers.

MIE MØRKEBERG

Hvorfor blev du kunstner?

“Min far er arkitekt og min mor designer, så måske har det ligget latent i hjemmet, selv om det ikke var noget, de inspirerede mig til eller tilskyndede mig. Som 15-årig begyndte jeg at male og tegne med akvareller og tusser. Det tiltalte mig. Jeg var en lidt speciel teenager, en enspænder, som sad i sin egen verden. En dag faldt jeg over en historiebog med et foto af Artemistemplet i Efesos (et af oldtidens syv vidundere, red.). Jeg kopierede det op i større format med akvarel og konstaterede, at jeg kunne efterligne det fuldstændigt. Langsomt gik det op for mig, at jeg simpelthen kunne kopiere et billede uden at have fået undervisning eller hjælpemidler. Det gjorde indtryk. Hvis jeg kunne det, så kunne jeg måske noget mere? Glæden over at kunne skabe noget selv har aldrig sluppet mig.”

Hvilke historier vil du gerne fortælle med din kunst?

“Mine værker kredser om ensomhed. Lige meget, hvor mange mennesker og hvor stor en social omgangskreds man har, er man altid ensom. Det fascinerer mig, at vi i dag, hvor der er så mange måder at være social på, føler os så ensomme. I serien *Vakuum* har jeg taget udgangspunkt i samlermani. Nogle mennesker ender med at bo fuldstændig klaustrofobisk med deres objekter alle vegne. Jeg synes, at det er interessant med mennesker, der nærmest lever i affald. Ser de kaos omkring sig? Eller ser de en form for orden i det? Jeg har lavet en række rum, hvor papir og skrald og ragelse tårner sig op. Der ligger en samfundskritik i det. Hvordan bor vi? I magasiner og på tv er vi jo vant til at se, at folk fortæller, hvem de er via den måde, de bor på. Vi køber os fattige i designermøbler. Hvorfor? Er det for at få det bedre eller for at vise, vi har styr på tingene? Måske har den person, som samler ragelse sammen, det trods alt

bedre, selv om det bliver betragtet som en sygdom? En anden form for ensomhed kan findes i maleriet *Esbjerg Banegård*. Det her store, tomme banegårdsrum, hvor man sidder blandt andre. Det er en anden form for vakuum, blot i det offentlige rum. Det er historien om at være ensom blandt mennesker.”

Hvad vil du gerne opnå med din kunst?

“I en serie som *Vakuum* handler det om ikke at kunne trække vejret. Et vakuum er jo et sted, hvor der ikke er luft. Man kan ikke ånde i alt det, man skal leve op til. Det handler mine værker meget om: Man kan ikke følge med eller føler sig utilstrækkelig – på arbejdet, i hjemmet, i ens personlige relationer. Lige meget, hvad man gør, så kan man altid gøre det bedre. Hvornår er det nok? Hvornår er man tilfreds? Hvornår hviler man i det, man er i?”

Hvem har givet dig det bedste råd?

“Jeg var 18-19 år, da jeg startede på Kunstakademiet. Jeg havde kæmpet for at komme ind. Men jeg oplevede et tomrum og var helt uinspireret. Jeg kunne ikke lave noget som helst! Jeg fedtede rundt med de ting; nogle meget små malerier, som jeg forsøgte at eksperimentere videre med. På det tidspunkt fik jeg billedkunstneren Peter Carlsen som gæstelærer. Jeg fortalte ham, at jeg ikke anede, hvor jeg var på vej hen. Han rådede mig til at smide det hele ud og anbefalede mig at købe nogle store lærreder. “Bare mal noget, hvad der end falder dig ind, brug store armbevægelser, gør det modsatte af det, du gør nu,” sagde han. Jeg synes, at det er et godt råd. Især fordi man som kunstner kan have en tendens til at falde tilbage på ting, man gjorde før, hvis det fungerede godt dengang. Men for mig er det vigtigt hele tiden at udvikle mit projekt, og så dukker den sætning ind imellem op: “Prøv at smide det hele ud, og gør det modsatte.””

MIE MØRKEBERG (f. 1980) er uddannet ved Det Kongelige Danske Kunstakademi i København og kan opleves på udstillingen *Overtryk* på Trapholt frem til februar 2017. Hun har bl.a. lavet et 3 x 7 meter stort maleri, som hænger i FN Byen i Nordhavn. I maleriet ses en søjlegang med en grøn sti, der løber igennem, så langt øjet rækker, mod et lysere område

tille opdagede Mørkeberg, at hun kunne kopiere et billede fuldstændig perfekt

Maleriet af Esbjerg Banegård er for Mie Mørkeberg et billede af ensomhed

